

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: V. S. D., t. č. v B.,
zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem,
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o zajištění cizince ze dne 1. 11. 2018, č. j. OAM-267/LE-LE05-BA04-PS-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 8.228,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a podle § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 18. 2. 2019.
2. V podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaný se nijak nevypořádal se zásahem

rozhodnutí do soukromého života žalobce, ačkoliv již při podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobce výslovně uvedl, že na území České republiky žijí jeho rodinní příslušníci, zejména pak jeho přítelkyně T. N. N. T. a jeho syn D. D. A., k němuž má vyživovací povinnost, přičemž by z tohoto důvodu ukončení svého pobytu na území České republiky považoval za nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života. Žalovaný se ovšem v napadeném rozhodnutí s touto skutečností a výše zmíněnými žalobcovými tvrzeními vůbec nijak nevypořádal.

3. Při rozhodování o omezení osobní svobody cizince je ovšem třeba zvažovat obecný korektiv zásahu do osobního a rodinného života cizince, uplatní se tedy analogicky ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukázal na to, že Nejvyšší správní soud opakovaně přezkoumává míru zásahu rozhodnutí o zajištění podle ustanovení § 46a zákona o azylu do soukromého života žadatelů o mezinárodní ochranu a předmětné námitky neodmítá jako irelevantní. V této situaci hodnotí především dobu, kdy byl rodinný život navázán a eventuální legitimní očekávání cizince ohledně vedení rodinného života.
4. *Např. v rozsudku č. j. 1 Azs 20/2015-45 NSS uvedl: „Nejvyšší správní soud se poté zabýval námitkou nepřiměřenosti povinnosti setrvat v ZZC vůči soukromému a rodinnému životu stěžovatele. Podle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je ji v tzv. cizineckých věcech nutné posoudit z hlediska několika faktorů, mezi které patří: rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen; rozsah vazeb na smluvní stát; zda existují nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu; imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti) a důvody veřejného pořádku (srov. rozsudek ze dne 31. 1. 2006 ve věci Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39). Dalším důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem je, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V takovém případě bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 pouze výjimečně (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co byl jejich pobyt z určitého důvodu nelegální, jsou tak běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (viz Kmec, J, Kosař, D, Kratochvíl, J. Bobek, M Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H Beck, 2012, s. 958).“*
5. Žalobce považuje ukončení svého pobytu na území České republiky, s ohledem na své soukromé a rodinné vazby na území České republiky, za nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života, čímž se žalovaný v napadeném rozsudku nezabýval a soustředil se výlučně na údajnou účelovost žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, přestože byl informován o tom, že zajištění žalobce bezesporu povede k nikoliv zanedbatelnému zásahu do jeho práv na soukromý a rodinný život. Žalobce přitom netvrdí, že by jeho vazby na území České republiky musely vést k nemožnosti aplikace institutu zajištění, zdůrazňuje však, že za akceptovatelné nelze považovat rozhodnutí, které jeho tvrzení zcela pomine, aniž by se předmětnou otázkou (třeba jen stručně) vypořádalo, a to zvláště s ohledem na jeho předchozí dlouholetý legální pobyt na území České republiky, který přinejmenším zakládá potřebu vypořádání toho, zda své rodinné vazby na území České republiky zakládal s legitimním očekáváním jejich budoucí ochrany, či nikoliv.
6. Žalovaný tak byl povinen při svém rozhodování míru zásahu do soukromého a rodinného života žalobce zvážit, a jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí zásadní vadou nepřezkoumatelnosti, kterou nelze žádným způsobem napravit v řízení před soudem.

7. Žalobce z výše uvedených důvodů žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a z důvodu urychlení řízení, nežádal žalobce o nařízení ústního jednání. Současně žádal právní zástupce přiznání odměny za ustanovení zástupcem žalobce.
8. Ve **vyjádření k podané žalobě** žalovaný nesouhlasil s podanou žalobou, neboť měl za to, že z napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej úvahy vedly. Správní orgán ve svém rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních důvodů dospěl k názoru zajištění jmenovaného v zařízení pro zajištění cizinců. Pro řízení o žalobě odkázal žalovaný správní orgán na shromážděný spisový materiál. S ohledem na uvedené, žalovaný považoval přijaté správní rozhodnutí za souladné se zákonem a přiměřené okolnostem. Správní orgán byl i nadále názoru, že v rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, na základě jakých důvodů dospěl k názoru, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany pouze účelově s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet. Ve věci žalobce postupoval zákonným způsobem a nedopustil se porušení ani Evropské úmluvy o lidských právech. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný správní orgán jako neodůvodněné.
9. K námitce žalobce týkající se zásahu rozhodnutí do soukromého života žalobce, správní orgán sdělil, že žalobce odkazoval pouze na fakt, že v EU žije jeho nezletilý syn, k němuž má vyživovací povinnost. Žalovaný měl za to, že přezkoumatelným způsobem odůvodnil, že u žalobce lze důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu České republiky. Jednání žalobce nedává dostatečnou záruku, že by v průběhu azylového řízení spolupracoval se správním orgánem a případně respektoval důsledky negativního rozhodnutí ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z pobytové historie žalobce vyplývá, že si svého nelegálního pobytu byl vědom. Nerespektování opakovaně uložených správních vyhoštění představuje neúctu žalobce k právnímu řádu České republiky a dává správnímu orgánu představu o tom, jak by se jmenovaný s největší pravděpodobností choval v průběhu řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
10. Podle žalovaného se v případě žalobce lze oprávněně domnívat, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv jmenovaný mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany již dříve. Žalobce pobýval dle svých slov v České republice od roku 2006, přičemž pouze jednou území České republiky opustil v roce 2007 a od té doby je zde nepřetržitě. Svou žádost podal teprve po uložení správního vyhoštění a až po opětovném zadržení policií, zajištění a umístění do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. O mezinárodní ochranu tedy požádal až po 12 letech pobytu v České republice. Během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie České republiky, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra České republiky a podat žádost o mezinárodní ochranu. Z jednání žalobce je proto patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu, v níž mj. neuvedl žádné důvody, je účelová, podaná pouze s cílem dosáhnout svého propuštění ze zajištění, legalizovat si pobyt v České republice a vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
11. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
12. Soud o věci rozhodoval bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení výslovně uvedli, že nežádají ústní jednání k projednání věci a soud jeho nařízení neshledal nezbytným (§ 46a odst. 8 zákona o azylu věta předposlední před středníkem).

13. Soud **neshledal** žalobu důvodnou.
14. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, který uvádí, že „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
15. Soud rozhodoval na základě skutečností vyplývajících ze správního spisu. Veškeré námitky žalobce v dané věci se vztahovaly k tomu, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil dopad napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle § 174a zákona o pobytu cizinců.
16. Soud k žalobcově námitce konstatuje, že žalobcovu konstrukci aplikovatelnosti ustanovení § 174a zákona o pobytu, nelze vztahovat rovněž na zákon o azylu, který je koncipován individuálně a nikoliv subsidiárně a obsahuje-li zpětnou vazbu právě na zákon o pobytu, je v něm tato návaznost výslovně uvedena, načež soud odkazuje na ustanovení § 2 odst. 1 zákona o pobytu, který přímo vylučuje takové použití „*Tento zákon se nevztahuje na cizince, který je žadatelem o udělení mezinárodní ochrany, cizincem, který je strpěn na území, azylantem nebo osobou požívající doplňkové ochrany, nestanoví-li tento zákon nebo zvláštní právní předpis jinak*“. Soud dále uvádí, že v celé koncepci zákona o azylu lze nalézt ustanovení, která ukládají správnímu orgánu povinnost, která tkví v „posouzení přiměřenosti rozhodnutí“, ne však v kontextu namítaného ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Takovým posouzením může v dané věci být zvážení použití zvláštního opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu.
17. Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu rozumí *rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*. Podle odst. 2 zmíněného ustanovení může ministerstvo rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.
18. V projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl žalobce požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Správní orgán tak postupoval zcela v mezích své pravomoci svěřené mu zákonem.
19. Soud poukazuje na skutečnost, že žalobce byl dne 27. 10. 2018 kontrolován hlídkou OPKPE Praha a při kontrole totožnosti v Praze 4 bylo zjištěno, že žalobce je veden v Evidenci nežádoucích osob (ENO), neboť mu bylo správním rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Olomouckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Přerov č. j.: KRPM-74858-26/ČJ-2018-140022 ze dne 13. 7. 2018, které nabylo právní moci dne 24. 7. 2018 a vykonatelnosti dne 24. 8.

2018, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Tímto rozhodnutím byla žalobci rovněž stanovena lhůta k vycestování do 24. 8. 2018. Žalobce však z území České republiky v této lhůtě nevycestoval a nadále zde neoprávněně pobýval až do svého zadržení dne 27. 10. 2018, kdy byl rozhodnutím správního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Praha č. j.: KRPA-406335-20/ČJ- 2018-000022 ze dne 28. 10. 2018 zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v platném znění, a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Z jeho jednání bylo totiž zřejmé, že existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude dále mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění.

20. Do ČR žalobce přicestoval v roce 2006, poté v roce 2007 odletěl asi na měsíc zpět do Vietnamu, aby se tam oženil se svou, dnes již bývalou, manželkou a od té doby zde pobývá nepřetržitě. Do ČR přicestoval za účelem podnikání, v ČR žije jeho syn, kterému by chtěl být nablízku. Žalobce potvrdil, že si je rovněž vědom, že s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, ale nevěděl, že toto rozhodnutí již nabylo právní moci, a že se tedy v ČR nachází neoprávněně. Pokračoval, že jeho advokát ho v této věci nekontaktoval, a že jej stále ujišťuje, aby čekal. Zopakoval, že po uložení správního vyhoštění nevycestoval, jelikož nevěděl, že mu bylo uloženo a chtěl zde zůstat s přítelkyní a kvůli synovi. Potvrdil, že nikdy předtím nežádal o azyl. Ke své osobě uvedl, že je svobodný a v současné době má přítelkyni, která se jmenuje T. N. N. T., u které se občas zdržuje. Dodal, že nesdílí společnou domácnost s občanem EU, a že v ČR má asi 20 000 Kč dluh u banky, u které si půjčil na svou podnikatelskou činnost.
21. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce nemá již od června roku 2017 žádné platné oprávnění k pobytu na území ČR, tedy od doby, kdy mu nebyl prodloužen dlouhodobý pobyt. Dále je ze správního spisu zřejmé, že žalobce porušoval právní předpisy ČR, když vykonával pracovní činnost bez příslušného oprávnění. Nezpochybnitelná je také skutečnost, že žalobce mařil výkon rozhodnutí, když po uložení správního vyhoštění ve stanovené době nevycestoval, a tvrzení, že nevěděl, že mu bylo vyhoštění uloženo, nemá oporu ve správním spise, jelikož v rozhodnutí č. j.: KRPA-406335-20/ČJ- 2018-000022 Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy – OPKPE – správní orgán zjistil, že naopak byl žalobce svým právním zástupcem kontaktován, nicméně sám neučinil žádné právní kroky k legalizaci svého pobytu, ani k tomu svého právního zástupce neinstruoval. Dále soud ze správního spisu zjistil, že syn žalobce v současné době žije s matkou v SRN, kde navštěvuje základní školu a žalobce na něj platí výživné, nicméně syn na něm není finančně závislý a s otcem se vídá nepravidelně. Soud nadto konstatuje, že žalobcova námitka směřovala zejména proti zásahu do jeho soukromého a rodinného života při ukončení jeho pobytu na území České republiky, čímž se ovšem dostatečně a v rámci zákonných mezí zabývalo Krajské ředitelství policie Olomouckého kraje, které rozhodovalo o vyhoštění žalobce, a to na straně 4 rozhodnutí č. j. KRPM-74858-26/ČJ- 2018-140022-SV ze dne 13.7.2018.
22. Dále soud uvádí, že byl žalobce rovněž zajištěn z důvodu, že žádost o mezinárodní ochranu si podal teprve tehdy, když byl zadržen policií a zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění.
23. Ze shora uvedených důvodů by dle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření

účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, když svévolně neoprávněně pobýval na území ČR, bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, a vykonával zde pracovní činnost bez patřičného povolení. Své zákonné povinnosti spojené se vstupem a pobytem na území ČR zcela ignoroval, a pobýval tak na území ČR vědomě nelegálně. A i když měl možnost soudního přezkumu správního rozhodnutí o vyhoštění, svým laxním přístupem dal jasně najevo, jaký zaujímá postoj k legalizaci svého pobytu na území ČR. Žalovaný tedy dospěl k závěru, že z jednání žalobce je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy ČR, a především bude mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění.

24. Soud dále k výše uvedené námitce uvádí, že správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, které odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu (str. 4-5 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, neboť žalobce nejenže vědomě nerespektoval právní řád ČR, ale také jednal zcela účelově. Žalovaný byl přesvědčen, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v detenčním zařízení pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve a současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, a zároveň proto shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) téhož zákona. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Případ žalobce, který nerespektoval právní řád ČR, mařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, vede soud k jednoznačnému závěru, že existuje důvodná obava, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. S ohledem na shora uvedené tak mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu nebylo možné použít a zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
25. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 Azs 185/2016 – 23, který uvádí, že: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.*“
26. Dále soud uvádí rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1Azs 20/2015-45, který v bodě 23 svého odůvodnění stanoví následující: „*Jak zcela správně uvedl krajský soud, stěžovatel musel předpokládat, že dříve nebo později bude muset vycestovat, protože budoval svůj rodinný život v době, kdy si byl vědom svého nelegálního pobytu. K tomu je třeba připočíst výše popsané důvody veřejného pořádku včetně porušování imigračních pravidel v minulosti a vědomého uvádění nepravdivých informací státním orgánům. Při uložení povinnosti setrvat v ZZC proto byla zachována spravedlivá rovnováha mezi ochranou soukromého a rodinného života stěžovatele a protichůdným veřejným zájmem na ochraně veřejného pořádku. Rozhodnutí žalovaného nepředstavovalo porušení mezinárodního závazku vyplývajícího z čl. 8 Úmluvy.*“ Tvrzení žalobce o nepřiměřenosti zásahu nebylo nijak hlouběji rozvinuto. Podstatu nepřiměřenosti zásahu způsobeného rozhodnutím o zajištění dle zákona o azylu žalobce

v konkrétních rysech neosvětlil ani v žalobě. Pouhé odloučení partnerů z důvodů zajištění jednoho z nich bez dalších přidružených okolností ještě neznamená nepřiměřený zásah, přihlédně-li se ke skutečnosti, že cizinec i v zařízení pro zajištění cizinců může přijímat návštěvy. Soud je toho názoru, že rozhodnutím o zajištění dle zákona o azylu nedošlo k nepřiměřenému zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života.

27. Soud uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo zcela v souladu se zákonem o azylu a rozhodnutí lze považovat za zcela přezkoumatelné. Soud neshledal žádný z žalobcem uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.
29. Usnesením ze dne 19. 11. 2018, č. j. 17 A 165/2018-18, byl žalobci pro toto řízení zástupcem ustanoven JUDr. Ing. Jakub Backa. Ve smyslu § 35 odst. 9 s. ř. s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát. Proto byla ustanovenému zástupci přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby ze dne 24. 11. 2018) ve výši 3.100 Kč/úkon, celkem tedy 6.200 Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300 Kč/úkon, celkem tedy 600 Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč**. Předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 18. prosince 2018

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně